

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. M. reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową J. M.

przeciwko Samodzielnemu Zespołowi Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej
w N.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej I. Towarzystwo
Ubezpieczeń S.A. w W.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 października 2012 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 marca 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 27 lipca 2011 r., wskazując, że wniósł on jedynie częściowo opłatę sądową, zamiast wymaganej 14083 zł, wpłacił w dniu 27 grudnia 2011 r. kwotę 14080 zł.

Pozwany w zażaleniu zarzucił, że zaskarżone postanowienie jest następstwem błędnego zastosowania art. 373 w związku z art. 370 k.p.c. polegającego na przyjęciu, że apelacja została nieprawidłowo opłacona i z tej przyczyny podlegała odrzuceniu. Domagał się uchylenia kwestionowanego postanowienia podnosząc, że skoro przedmiotem zaskarżenia apelacją wyroku Sądu pierwszej instancji były trzy roszczenia – zadośćuczynienie, odszkodowanie i renta, a opłata od ich sumy była niższa od wymaganej, to obowiązkiem Sądu było wezwanie pozwanego do wskazania, których z zaskarżonych rozstrzygnięć ona dotyczy. Decyzja co do skuteczności wniesienia tego środka odwoławczego nie mogła być podjęta przed wyjaśnieniem tej kwestii.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Opłata stosunkowa pobierana jest w sprawach o prawa majątkowe, a jej wysokość uzależniona jest od wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia (art. 13 ust. 1 u.k.s.c.); wynosi 5% tej wartości. Zgodnie z art. 21 k.p.c. w razie przedmiotowej kumulacji roszczeń o charakterze majątkowym, a zatem przedmiotowo jednorodzajowych, ich wartość podlega zliczeniu, co dotyczy także wartości przedmiotu zaskarżenia. Oznacza to, że strona ma obowiązek wniesienia jednej opłaty stosunkowej, a jej rozmiar jest uzależniony do sumy tych roszczeń. W odniesieniu do roszczeń różnego rodzaju – majątkowych i niemajątkowych, czy też dochodzonych w jednym pozwie kilku roszczeń niemajątkowych zachodzi konieczność określenia opłat sądowych w odniesieniu do każdego z nich, a zliczeniu mogą podlegać jedynie te opłaty sądowe. Wykonanie obowiązku opłacenia pisma polega na wniesieniu prawidłowo ustalonej opłaty i w pełnej wysokości. Skarżący wniósł opłatę niższą od przewidzianej przepisami, a zatem nie usunął braku fiskalnego apelacji, co było przyczyną odrzucenia apelacji (art. 373

w związku z art. 370 k.p.c.). Nie ma racji żalący, utrzymując że przedmiotem zaskarżenia apelacją są przedmiotowo odrębne roszczenia, za ich odrębnością nie może przemawiać objęcie ich w wyroku osobnymi punktami, bo miało to jedynie redakcyjny charakter. Nie było zatem podstaw do podejmowania przez Sąd Apelacyjny działań mających na celu ustalenie, których rozstrzygnięć dotyczy zaskarżenie, ponieważ zakres zaskarżenia jednoznacznie wynika z apelacji. Nie miało zastosowania w rozpoznawanej sprawie stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 grudnia 2006 r., III CZ 94/06, OSNC-ZD z 2008 r. nr 1, poz. 12, ponieważ dotyczy ono roszczeń odmiennych przedmiotowo, co umożliwiało konkretyzację kwestionowanego rozstrzygnięcia i należnej opłaty.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.